

С побелели от страх устни, Борил се мъчеше да оправи яката си. Дългите му жилести ръце трепереха. Мрачното му тясно лице изглеждаше още по-тясно и по-бледосиво в припадъка да бясна злоба, която го душеше.

- Господ Борил да излезе и да не се мярка пред очите ми докато не пратя сам да го повикат - каза Калоян и седна на престола.

Долната му челюст потръпваше от сдържан гняв. Той знаеше, че сега го чака тежка и страшна борба. Щеше ли да успее да се наложи и този път? Той виждаше пред себе си само злобни погледи и недоволни лица...

А болярите мръщеа вежди в зле скрита закана. Не се повтаряше и сега времето на Асена? Пак същите чудати приумици, пак същата упорита своенравност. В това време влезе царицата. Разярена като тигрица, с блеснали от гняв очи. Тя застана пред престола и извика:

- Иваница, ти няма да сториш това! Този път поне ще ме послушаш. Ако не, още утре... - тя се задъхваше от бликаща ярост. - Още утре ще замина с брата си отвъд Дунава! Нали, Ионе?

Куманският княз загадъчно се усмихна и нищо не отвърна.

- Ти си обезумял, - продължи Целгуба, - ти не знаеш какво вършиш. Помисли си какво ти предлагат - императорска корона...

- И ти... всемогъща августа във Влахернския дворец! - се изсия Калоян.

Дива умраза трепна по хубавото мургаво лице на куманката. Тя бързо се извърна, повика след себе си войводата Манастиър и тръгна към вратата.

- Манастре, остани тука! - изгърмя гласът на царя.

Войводата остана като прикован на мясото си. Целгуба изчезна. Тогава глух ропот се надигна между болярите. Не. Това бе-